

er vist nok, at den nærmest tænker paa Søfolk og Trætter mellem Søfolk og Skippere o. desl., men der staar ogsaa det Ord „Røbmænd“ i Forordningen af 4de August 1824 § 4, hvorfor man vel kan antage, at den ikke ubetinget er indskrænket til Stridigheder mellem Søfolk og Skippere og Søfolk indbyrdes. Derfor har man i civile Sager hjulpet sig med den, og der er ikke opstaaet videre Banfælgigheder. Men der var for mange Aar siden et Tilfælde med en kriminel Sag, hvor Myndighederne her hjemme vare ikke saa lidt i Forlegenhed med, hvorledes de skulde opfatte Sagen. Det blev indberettet fra en dansk Konsul paa en af disse oversjøiske Pladser, at han havde fundet sig foranlediget til at dømme en Dansk, der havde gjort sig skyldig i Falskmønteri, til et Aars Strafarbejde, og ladet ham indfætte i en fremmed Magt tilhørende Straffeanstalt paa Stedet. Der opstod nu Spørgsmaal om, hvorledes man skulde stille sig i dette Tilfælde. Justitsministeriet antog her den Gang, at det var bedst at tie stille til det, men der var egentlig ingen Hjemmel for den paagældende til at afgøre Sagen. Som Følge deraf vilde Justitsministeriet ikke indlade sig paa at godkende det passerende, men paa den anden Side følte man jo, at det ikke gif an aabent at vedkende sig, at en dansk Konsul ikke kunde afsige Straffedomme over de paagældende, da dette vilde have fremkaldt Reklamationer fra Opholdslandets Side, som med Rette kunde siges: Er det Meningen, at de her levende Danske strafløst skulle kunne gøre, hvad de ville? Er det Meningen, kunne vi naturligvis ikke finde os i en saadan Tilstand.

Jeg tror altsaa, at den virkelige Stilling er den, at Konsulerne vel faktisk maaske have udøvet en saadan dømmende Myndighed, men at den egentlig har manglet tilstrækkelig Lovhjemmel, og det er det, som dette Lovforslag gaar ud paa at skaffe dem, altsaa, om man saa vil udtrykke sig, legalisere en faktisk bestaaende Tingenes Tilstand og give nærmere Regler for den. Det er nemlig ogsaa en af Manglerne ved den faktisk bestaaende Tilstand eller Praksis, hvad man vil kalde den — at der ikke findes nogen Lovhjemmel, er allerede en Mangel ved den — at den heller ikke giver nogen som helst Grænsebestemmelse. Hvor vidt kan en Konsul gaa, naar det skal kunne støttes paa en saadan almindelig Anerkendelse, kan man spørge. Skal han maaske kunne dømme en Dansk og lade ham henrette? Derfor er det nødvendigt, naar man gaar ud fra, at det er noget, der er anerkendt i Praksis, at Konsulerne have denne Myndighed, og man

vil gøre sig nærmere Rede for Sagen, at komme til Lovbestemmelser, som præcisere bestemt, baade hvilken Myndighed han skal have, og hvor langt den gaar, og hvilke Grændser der skal stilles for den.

Med Hensyn til de enkelte Bemærkninger, der ere fremkomne til Lovforslaget, skal jeg ytre mig kort. Det er fra alle Sider anerkendt, at en Lov saadan omtrent som dette Forslag er nødvendig, man maa have saadanne Bestemmelser, de kunne ikke undværes. Der kan være Tvivl om, hvor vidt de ikke burde være komne for længe siden, men i ethvert Tilfælde bør man ikke unblade at træffe dem nu, da Sagen er kommen frem og da man har haft forfælske praktiske Foranledninger. Derfor skal jeg ikke opholde mig videre ved dette almindelige Raisonnement.

Jeg skal først med Hensyn til § 1 udtale, at jeg ganske vist mener, at man under det Udtryk „Personer“ ogsaa maa kunne henregne Aktieselskaber, navnlig naar man tænker sig, at den nævnte Lov, vi komme til at tale om efter denne, udkommer samtidig med denne Lov, og man saaledes kan betegne dem som danske Selskaber. Andre juridiske Personer end Aktieselskaber — hvis man vil kalde dem juridiske Personer, hvad der kan omstridspuertes — vil der vel vanskeligt blive Tale om paa saadanne Steder, nemlig Stiftelser og desl., som er det, der egentlig forstås ved juridiske Personer. Men skulde der paa et saadant Sted forekomme Stiftelser, der ere oprettede af Danske, kunde man let saa anerkendt af vedkommende Opholdsland, at de skulde betragtes som danske og henhøre under Konsulens Jurisdiktion. For Resten har jeg ikke noget mod, om man sætter Pris derpaa, at der foruden „Personer“ kommer til at staa „Selskaber o. desl.“, da man vel ikke gerne vil bruge saadanne Udtryk som Retssubjekt eller deslige.

Hvad angaar det Udtryk, at „Udenrigsministeren kan tillægge danske Konsuler“, skal jeg heller ikke have noget imod, at Udtrykket ombyttes, om man vil, med et mindre bestemt Udtryk. Der maa dog lægges Mærke til, at det, Udenrigsministeren tillægger Konsulerne, er ikke Doms- og Øvrighedsmyndighed i Almindelighed, men Doms- og Øvrighedsmyndighed i Overensstemmelse med de i §§ 2—12 indeholdte Regler.

Over for Spørgsmaalet om Lovens Straftræden og navnlig den i § 15 indeholdte Bestemmelse har jeg været noget i Tvivl om, hvorledes man bedst skulde stille sig. Egentlig var det min oprindelige Tanke — og det er muligt, at man ogsaa bør tilbage dertil — at der slet ikke behøvedes at